

זוהר חלק ג פרשת אחרי דף נז עמוד א

נדב ואביהוא נתגלגלו בפנחס להתקן בו

"וַיִּמַת נָדָב וְאֶבְיָהוּא לִפְנֵי ה' " וגומר. אמר רבי אבא, למה כתוב **'וַיִּמַת נָדָב וְאֶבְיָהוּא לִפְנֵי ה'** בְּהַקְרָבָם אֲשֶׁר זָרָה לִפְנֵי ה' וגומר ובָּנִים לֹא הָיוּ לָהֶם וַיִּכְהֶן אֶלְעָזָר וְאִיתָמָר וגומר, מה ענין זה לזה, מה ענין **'וַיִּכְהֶן אֶלְעָזָר וְאִיתָמָר'** אצל **'ובָּנִים לֹא הָיוּ לָהֶם'**, אלא סוד הדבר... **...ששתי מיתות היו, אחת לפני ה', ואחת שלא נשאו ולא היה להם בנים, שכל מי שאינו זוכה לבנים חשוב כמת...**

וכך הוא ודאי, אבל לא מתו כשאר אנשים, שהרי לא מתו אלא מיתת גופם, אבל מיתת נפשותם לא מתו. מנין, שכתוב: "וְאֶלְעָזָר בֶּן אַהֲרֹן לָקַח לוֹ מִבְּנוֹת פּוּטִיאֵל לוֹ לְאִשָּׁה וַתֵּלֶד לוֹ אֶת פִּינְחָס אֶלֶּה רֵאשִׁי אֲבוֹת הַלְוִיִּם לְמִשְׁפַּחְתָּם" (שמות ו, כה). **'אֶלֶּה רֵאשִׁי'**, והרי פנחס בלבדו היה, אלא בשביל שמיתת גופם מתו מיתת נפשותם לא מתו^[1]:

זוהר חלק א פרשת חיי שרה דף קכט עמוד ב

בעל תשובה ברוב תשוקתו עומד קרוב מצדיק גמור

"וְהַחֲנִיּוֹם לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן קִדְמָה לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד מִזְרְחָה מִשֶּׁה וְאַהֲרֹן וּבָנָיו" וגומר. אמר רבי יוסי, למדנו במקום שבעלי תשובה עומדים בו בעולם ההוא, צדיקים גמורים אין להם רשות לעמוד בו, לפי שהם קרובים להמלך יותר מכלם, והם מושכים עליהם ברצון הלב יותר ובכח גדול יותר להתקרב למלך.

בוא וראה כמה מקומות מוכנים לו להקדוש ברוך הוא בעולם ההוא, ובכלם בית מושב להצדיקים, כל אחד ואחד לפי מדרגתו כראוי לו.

העושה רצון הבורא 'ישכון חצריך' עם המלאכים

כתוב: "אֲשֶׁרִי תִבְחַר וְתִקְרַב יִשְׁכֵּן חֲצִירֶיךָ" (תהלים סה, ה), שהקדוש ברוך הוא מקרבם אליו, שאותן הנשמות עולות מלמטה למעלה להתנחל בנחלותיהן שהוכנו להן. **'יִשְׁכֵּן חֲצִירֶיךָ'**, אלו המקומות והמדרגות שמבחוץ, ואיזה הם, כמו שכתוב: **"וְנִתְּתִי לָךְ מֵהַלָּכִים בֵּין**

זיו הזוהר

1. פירוש, שעל זה מרמזו הלשון רבים של אלה נתגלגלו בפנחס בבחינת עיבור ולפיכך מיתת ראשי על פנחס, כיון שנשמות נדב ואביהוא נפשותם לא מתו:

הַעֲמִידִים הָאֵלֶּה (זכריה ג, ז), וזו היא מדרגה בין קדושים העליונים, ומי הם הזוכים למדרגה זו, אותן השלוחים של רבון העולמים, שהם כמלאכים עושים תמיד ברצון שליחות רבונם, לפי שאלו תמיד בקדושה ולא נטמאו.

בעל עבירה חס ושלום עומד בגיהנם בין הטמאים

כדמיון זה מי שנטמא בעולם הזה הוא מושך עליו רוח טמא, וכאשר נשמתו יוצאת ממנו מטמאין לה, ומדורו בין אותן הטמאים, ואלה הם מזיקי העולם. כמו שהאדם ממשיך עצמו בעולם הזה, כך הוא מדורו וכך הוא נתמשך בעולם ההוא, ואותן רוחות הטמאים מטמאים לו ומכניסים אותו לגיהנם.

בוא וראה, מי שמתקדש ושומר גופו בעולם הזה שלא יטמא, מדורו בעולם ההוא בין אותן קדושים העליונים, ועושים שליחות תמיד^[1] והם עומדים בחצר, כמו שנאמר: **"אֵת חֲצַר הַמִּשְׁכָּן"** (שמות כז, ט), ועליהם כתוב: **'אֲשֶׁרִי תִבְחַר וְתִקְרַב יִשְׁכֵּן חֲצַרְיָה'**.

זכה יותר עומד בבית ה'

ויש אחרים שהם בפנים יותר, שאין הם בחצר אלא בבית, כמו שנאמר: **'נִשְׁבְּעָה בְּטוֹב בְּיַתְדְךָ קִדְשׁ הַיְכָלְךָ'** (תהלים סה, ה). כיון שאמר: **'יִשְׁכֵּן חֲצַרְיָה'** למה כתוב: **'נִשְׁבְּעָה בְּטוֹב בְּיַתְדְךָ'**, **ישבע** בטוב ביתך צריך לומר, כמו שכתוב: **יִשְׁכֵּן**, אלא הרי למדנו שאין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלבדם.

חסידי עליון נכנסים להיכל

ויש מקום לחסידים עליונים שנכנסים לפנים, ומי הם, ככתוב **וְהַחֲנִים לְפָנַי הַמִּשְׁכָּן קִדְמָה לְפָנַי אֶהְיֶה מוֹעֵד מוֹעֲדָה מְשֻׁבָּה וְאֶהְרֹן וּבְנָיו**, וכמה מדורים על מדורים ומאורות על מאורות מתפרשים בעולם ההוא, וכל אחד מתבייש ממאור חברו, כמו שמעשים טובים מתפרשים בעולם הזה, כן גם מקומות ומאורות מתפרשים בעולם ההוא:

זיו הזוהר
 ז. היינו שנשלחים מן הפמליא של מעלה לעשות שליחות כפי שנגזר להם, והרי הם בבחינת מלאכים: